

Nr 11.

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om begränsning av rätten till fri avskrivning å maskiner och andra inventarier vid 1955 års inkomsttaxering, m. m., jämte i ämnet väckta motioner.

I en den 4 januari 1954 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 17, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogat förslag till förordning om begränsning av rätten till fri avskrivning å maskiner och andra inventarier vid 1955 års inkomsttaxering, m. m.

Rörande propositionens huvudsakliga innehåll må här nämnas följande.

Vid 1952 års riksdag beslöts att för beskattningsåren 1952 och 1953 skulle gälla viss *begränsning i rätten till fri avskrivning å maskiner och andra inventarier*. Nyanskaffade inventarier skulle få avskrivas med högst 20 procent för år. Beträffande äldre inventarier gällde icke några restriktioner i avskrivningshänseende. Möjlighet fanns vidare att i sådana fall, då inventarier avyttrats samma år som nya sådana anskaffats, göra en extra avskrivning med belopp motsvarande vad som erhållits genom avyttringen (avdrag enligt den s. k. nettometoden). Även vid avsevärd värdenedgång, utrangering o. d. kunde extra avdrag erhållas. Slutligen hade dispensmöjligheter öppnats för särskilda fall.

Samtidigt beslöts viss *inskränkning i rätten till avdrag för avsättning till pensions- och andra personalstiftelser samt till investeringsfonder*. Även dessa regler gällde beskattningsåren 1952 och 1953.

1952 års nu antydda lagstiftning tillkom som ett komplement till de av statsmakterna tidigare vidtagna åtgärderna i kredit- och investeringsbegränsande syfte.

I nu förevarande proposition föreslås att jämväl för beskattningsåret 1954 skall gälla motsvarande inskränkningar i rätten till avdrag vid taxeringen för avskrivning å inventarier samt för avsättning till stiftelser och investeringsfonder. Vad angår inventarier föreslås sålunda, att under åren 1952—1954 anskaffade sådana tillgångar skall få avskrivas med högst 20 procent vid 1955 års taxering. Fri avskrivning å äldre inventarier, den s. k. nettometoden och övriga speciella möjligheter till extra avskrivningar avses fortfarande skola gälla.

Motivet för den föreslagna lagstiftningen är främst önskemålet att bibehålla en betydelsefull komplettering till en fortsatt restriktiv allmän kreditpolitik. Det synes därjämte önskvärt att nuvarande provisoriska bestämmelser icke ändras förrän företagsbeskattningskommittén hunnit slutföra sitt utredningsuppdrag och ställning kunnat tagas till kommitténs förslag.

Det vid propositionen fogade författningsförslaget är av följande lydelse.

F ö r s l a g

till

f ör o r d n i n g o m b e g r ä n s n i n g a v r ä t t e n t i l l f r i a v s k r i v n i n g å m a s k i n e r o c h a n d r a i n v e n t a r i e r v i d 1 9 5 5 å r s i n k o m s t t a x e r i n g , m . m .

Härigenom förordnas som följer.

O m b e g r ä n s n i n g a v r ä t t e n t i l l f r i a v s k r i v n i n g .

1 §.

Beträffande skattskyldig, som jämlikt punkt 4 av anvisningarna till 29 § kommunalskattelagen berättigats att tills vidare åtnjuta avdrag för värdeminskning å maskiner eller andra för stadigvarande bruk avsedda inventarier i enlighet med de i räkenskaperna gjorda avskrivningarna (*fri avskrivning*), skall under det beskattningsår, för vilket taxering till inkomstskatt verkställes i första instans år 1955 (*beskattningsåret 1954*), gälla vad nedan i andra stycket samt i 2—8 §§ sägs.

Vad i sistnämnda paragrafer stadgas angående maskiner eller andra för stadigvarande bruk avsedda inventarier har icke avseende å inventarier med en beräknad varaktighetstid av högst tre år samt ej heller å sådana inventarier, vilkas värde vid fastighetstaxeringen inräknas i byggnadsvärdet men ej utföres såsom särskilt maskinvärde.

2 §.

Under beskattningsåret 1954 må avdrag för värdeminskning å inventarier, som anskaffats under beskattningsåren 1952—1954, åtnjutas med högst tjuugo procent för år räknat av inventariernas anskaffningsvärde.

Föreligger beträffande inventarier, anskaffade under beskattningsåren 1952 och 1953, sådant fall, att avdrag enligt 2 § förordningen den 6 juni 1952, nr 380, skolat jämlikt bestämmelserna i 3—5 §§ samma förordning beräknas på annat belopp än anskaffningsvärdet, skall samma belopp anses såsom anskaffningsvärde enligt denna förordning.

Vad i första stycket sägs skall gälla oavsett när under beskattningsåret inventarierna anskaffats.

Har skattskyldig under beskattningsåret 1952 eller 1953 icke tillgodofört sig eller icke helt tillgodofört sig avdrag som i 2 § nyssnämnda förordning den 6 juni 1952 sägs, må resterande avdrag åtnjutas under beskattningsåret 1954.

3 §.

Har skattskyldig under beskattningsåret 1954 avyttrat inventarier, som anskaffats före ingången av beskattningsåret 1952, eller har skattskyldig under förstnämnda beskattningsår förlorat sådana inventarier och härför uppburit försäkringsersättning, må avdrag för värdeminskning å under beskattningsåret 1954 anskaffade inventarier åtnjutas med belopp motsvarande vad av försäljningssumman eller försäkringsersättningen ingår i den skattepliktiga intäkten.

Åtnjuter skattskyldig jämlikt bestämmelserna i 28 § 2 mom. andra stycket kommunalskattelagen anstånd med beskattningen av uppbyggnadsersättning på grund av försäkring för förlust av fartyg, må avdrag för värdeminskning å fartyg, som anskaffats under beskattningsåret 1954, åtnjutas med belopp, motsvarande vad av nämnda ersättning använts för fartygsanskaffningen och upptagits såsom intäkt i rörelsen under beskattningsåret.

Om skattskyldig tillgodoförts avdrag i enlighet med bestämmelserna i första eller andra stycket, skall avdrag enligt 2 § beräknas på därefter återstående del av anskaffningskostnaden.

4 §.

Har ett särskilt högt pris eller eljest en särskilt hög kostnad för under beskattningsåret 1954 anskaffade inventarier betingats därav att dessa skola utnyttjas för ett särskilt arbetstillfälle eller för en konjunktur, som väntas bli allenast tillfällig, eller av annan liknande omständighet, må avdrag göras för sådant överpris eller sådan merkostnad.

Avdrag enligt bestämmelserna i 2 och 3 §§ skola i sådant fall beräknas på därefter återstående del av anskaffningskostnaden.

5 §.

Har skattskyldig beträffande under beskattningsåret 1954 anskaffade inventarier tidigare åtnjutit i punkt 1 av anvisningarna till 41 § kommunalskattelagen omförmålt avdrag å värdet av rättighet till leverans av inventarier enligt ej fullgjorda köpekontrakt, skall avdrag enligt bestämmelserna i 2 och 3 §§ här ovan beräknas å den verkliga anskaffningskostnaden minskad med det tidigare åtnjutna avdraget.

Vad nu sagts skall äga motsvarande tillämpning, om investeringsfond tagits i anspråk för anskaffning av inventarier under beskattningsåret 1954 och enligt för sådant fall meddelade bestämmelser så skall anses, som om inventarierna i beskattningshänseende avskrivits med det i anspråk tagna beloppet.

6 §.

Adagalägger skattskyldig, att värdet å inventarier, som anskaffats under beskattningsåren 1952—1954, nedgått avsevärt mer än som motsvarar sammanlagda beloppet av avdrag som skattskyldig enligt bestämmelserna i förordningen den 6 juni 1952, nr 380, och i denna förordning åtnjutit eller äger åtnjuta, må han vid inkomstberäkningen tillgodoräkna sig härav föranlett större avdrag.

Ha inventarier, som anskaffats under beskattningsåren 1952—1954, avyttrats eller såsom för rörelsen obrukbara utranterats, skall vad i punkt 3 d av anvisningarna till 29 § kommunalskattelagen sägs äga motsvarande tillämpning.

7 §.

Har bindande avtal om inventarieförvärv träffats före den 15 februari 1952 och skulle tillämpningen av ovan i denna förordning givna bestämmel-

ser medföra avsevärda betalningssvårigheter för den skattskyldige, äger riksskattenämnden, på framställning av den skattskyldige, medgiva att avdrag för vårdeminskning må göras med större belopp än enligt nyssnämnda bestämmelser.

Framställning som i första stycket sägs skall, för att upptagas till prövning, vara till riksskattenämnden inkommen senast den 31 januari 1955 eller, därest skattskyldigs ifrågavarande räkenskapsår avslutas vid en senare tidpunkt, senast den 28 februari samma år.

Över beslut, som riksskattenämnden meddelat enligt bestämmelserna i första stycket, må klagan icke föras.

8 §.

Avdrag i enlighet med ovan angivna bestämmelser må åtnjutas allenast i den mån motsvarande avskrivning gjorts i räkenskaperna.

Finnes skattskyldig ha i räkenskaperna verkställt avskrivning med större belopp än det, varmed han är berättigad åtnjuta avdrag vid taxeringen, må beskattningsnämnd, när särskilda skäl föreligga, föreskriva att den skattskyldige tills vidare icke äger åtnjuta rätt till fri avskrivning.

Om begränsning av rätten till avdrag för avsättning till pensions- och andra personalstiftelser.

9 §.

Avdrag för avsättning till pensionsstiftelse, som gjorts under beskattningsåret 1954, medgives med högst det belopp, som — bedömt på grundval av förhållandena vid beskattningsårets utgång — erfordras för att jämte framtida avgifter säkerställa de pensioner jämte dyrtidstillägg eller andra därmed jämförliga tillägg, vilka enligt gjorda utfästelser eller inom vederbörande företag tillämplig sedvänja högst skola utgå.

Vid beräkning av det belopp, vartill stiftelsens förmögenhet sålunda högst må uppgå, skall hänsyn tagas endast till anställda, som vid ingången av beskattningsåret uppnått tjugufem års ålder, och må de framtida avgifterna icke antagas lägre än de från tjugufem år till pensionsåldern oföränderliga avgifter, som skolat erfordras för att säkerställa de i första stycket avsedda pensionsförmånerna för dessa anställda.

Avdrag för avsättning till annan personalstiftelse än pensionsstiftelse under beskattningsåret 1954 medgives allenast med belopp, som erfordras för att säkerställa bindande utfästelser, gjorda före ingången av beskattningsåret 1952.

Om begränsning av rätten till avdrag för avsättning till investeringsfonder.

10 §.

Vid 1955 års inkomsttaxering må avdrag ej medgivas för avsättning till andra investeringsfonder än sådana som avses i förordningen den 11 maj 1951 (nr 230) med provisoriska bestämmelser om särskilda investeringsfonder för ersättande av förlorade inventarier och lagertillgångar samt i förordningen den 1953 (nr) med provisoriska bestämmelser om särskild investeringsfond för ersättande av avyttrat fartyg.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

Vad i andra stycket av övergångsbestämmelserna till förordningen den 6 juni 1952, nr 380, stadgats angående samma förordnings tillämplighet i vissa fall vid 1955 års inkomsttaxering skall därvid upphöra att gälla.

I samband därmed skall följande iakttagas.

Har på grund av omläggning av räkenskapsår annan skattskyldig än den, vars första räkenskapsår avslutats efter den 31 december 1951, taxerats till inkomstskatt åren 1953—1955 för en sammanlagt kortare tidsperiod än 36 månader, skall vad i denna förordning sägs äga motsvarande tillämpning beträffande sådan skattskyldig vid 1956 års inkomsttaxering.

Till utskottets behandling har hänvisats följande i anledning av propositionen väckta motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 110 av herr *Lindblom* m. fl. och II: 139 av herr *Ohlin* m. fl., vari hemställts, att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 17 med förslag till förordning om begränsning av rätten till fri avskrivning å maskiner och andra inventarier vid 1955 års inkomsttaxering, m. m.; samt

2) de likalydande motionerna I: 322 av herr *Ewerlöf* m. fl. och II: 441 av herr *Hjalmarson* m. fl., vari hemställts, »att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 17, eller, därest detta yrkande icke skulle bifallas, att riksdagen vid behandling av nämnda proposition för sin del måtte besluta, att 2 §, 3 § och 6 § förordningen om begränsning av rätten till fri avskrivning å maskiner och andra inventarier vid 1955 års inkomsttaxering, m. m. skola erhålla nedan angivna lydelse:

2 §.

Under beskattningsåret 1954 må avdrag för värdeminskning å inventarier, som anskaffats under beskattningsåren 1953 eller 1954, åtnjutas med högst tjugu procent för år räknat av inventariernas anskaffningsvärde.

Föreligger beträffande inventarier, anskaffade under beskattningsåret 1953, sådant fall, att avdrag — — — enligt denna förordning.

Vad i första — — — anskaffats.

Har skattskyldig under beskattningsåret 1953 icke tillgodofört sig — — — beskattningsåret 1954.

3 §.

Har skattskyldig — — — före ingången av beskattningsåret 1953, eller har — — — skattepliktiga intäkten.

Åtnjuter skattskyldig — — — under beskattningsåret.

Om skattskyldig — — — anskaffningskostnaden.

6 §.

Ådagalägger skattskyldig, att värdet å inventarier, som anskaffats under beskattningsåren 1953 eller 1954, nedgått — — — större avdrag.

Ha inventarier, som anskaffats under beskattningsåren 1953 eller 1954, avyttrats — — — tillämpning.»

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framställda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionerna I: 322 och II: 139.

Propositionen.

Av statsrådsprotokollet i ärendet inhämtas bl. a. följande.

Skattelagstiftningen är i princip så utformad att till beskattning för en viss tidsperiod upptages till perioden hänförliga intäkter efter avdrag för de på samma tidsperiod belöpande omkostnaderna. Varje beskattningsår bör alltså, bedömt från denna utgångspunkt, bära allenast sina egna kostnader.

Från denna allmänna princip har vissa avsteg gjorts. Särskilt gäller detta i fråga om den skattemässiga beräkningen av inkomst av rörelse. Här må främst erinras om kommunalskattelagens regler angående fri avskrivningsrätt och lagervärdering samt möjligheterna att avsätta medel till investeringsfonder och för framtida pensions- eller andra personalkostnader. Utnyttjandet av angivna möjligheter till s. k. vinstreglerande dispositioner kan i vissa fall medföra att den inkomst, som upptages till beskattning för viss tidsperiod, avsevärt understiger den faktiska inkomsten under samma period.

Sedan överenskommelse träffats i början av år 1952 mellan riksbanken och kreditinstitutet om en åtstramning i kreditgivningen, aktualiserade detta omedelbart frågan om vissa temporära ändringar i skattereglerna. En viss inskränkning i de nyss omnämnda möjligheterna till vinstreglerande dispositioner framstod som ett angeläget komplement till kreditpolitiken. Vad angick möjligheten att nedskriiva varulager, hade redan vid 1951 års höstriksdag, i samband med att bestämmelserna om investeringsavgift antogs, en viss begränsning i den fria lagervärderingen beslutats skola gälla för beskattningsåren 1952 och 1953. I proposition nr 200 till 1952 års riksdag förelades riksdagen förslag till inskränkning i den fria avskrivningsrätten och i möjligheterna till avdrag för avsättning till personalstiftelser och investeringsfonder. Riksdagen fattade beslut i huvudsaklig överensstämmelse med propositionens förslag; även dessa bestämmelser antogs att gälla för beskattningsåren 1952 och 1953.

I nyssnämnda proposition framhölls även att de permanenta skattereglerna på ifrågavarande område var i behov av en snar översyn. I början av maj 1952 gavs i uppdrag åt företagsbeskattningskommittén att verkställa denna översyn.

I skrivelse den 29 september 1953 har *företagsbeskattningskommittén* (riksdagsmannen, f. d. lektorn H. L. E. Sjödahl, ordförande; byråchefen G. F. E. Cederwall; riksdagsmannen, bankkamreraren S. H. Gustafson; byråchefen G. T. Hedborg; civilekonomen G. A. Henrikson; samt riksdagsmännen, hemmansägaren R. L. Jansson och tekn. dr E. J. Wehtje), med förmålan att kommittén icke hade möjlighet att redovisa sitt utredningsuppdrag å sådan tid att något på kommitténs utredning grundat förslag kunde fram-

läggas för 1954 års riksdag, upptagit frågan om en förlängning på ett år av de för beskattningsåren 1952 och 1953 meddelade bestämmelserna om begränsning i avskrivningsrätten samt i avdragsrätten för stiftelse- och investeringsfondsavsättningar. Vid skrivelsen har fogats av kommittén utarbetad författningstext, vilken såsom *Bihang* fogats vid statsrådsprotokollet.

Över företagsbeskattningskommitténs skrivelse har, efter remiss, *yttranden* avgivits av fullmäktige i riksbanken och riksgäldskontoret, arbetsmarknadsstyrelsen, kammarrätten, överståthållarämbetet, länsstyrelserna i Stockholms, Södermanlands, Blekinge, Göteborgs och Bohus, Örebro och Jämtlands län, Sveriges industriförbund, Sveriges grossistförbund, Sveriges köpmannaförbund, Sveriges hantverks- och småindustriorganisation, Sveriges redareförening, Kooperativa förbundet, Svenska bankföreningen, Svenska sparbanksföreningen, Stockholms, Skånes samt Västmanlands och Jämtlands läns handelskamrar, handelskammaren i Göteborg, Svenska försäkringsbolags riksförbund, Sveriges lantbruksförbund, landsorganisationen i Sverige, tjänstemännens centralorganisation och taxeringsnämndsordförandenas riksförbund.

Rörande motiveringen för de i propositionen framlagda förslagen tillåter sig utskottet hänvisa till ovannämnda statsrådsprotokoll. Redogörelsen härutinnan återfinnes under följande rubriker å nedan angivna sidor i propositionen, nämligen

Företagsbeskattningskommitténs skrivelse, s. 7—13.

Remissyttrandena, s. 13—24.

Departementschefen, s. 25—34.

Motionerna.

Av innehållet i de väckta motionerna må här återgivas följande.

Till stöd för det i de likalydande motionerna I:110 och II:139 framförda yrkandet har anförts bl. a. följande. Det vore icke möjligt att bestrida, att det vid tillkomsten av 1952 års lagstiftning förklarades, att därmed avsåges »tillfälliga bestämmelser, avsedda att gälla under samma tid som bestämmelserna om investeringsavgift och varulagervärdering». Investeringsavgiften, som gällde för åren 1952 och 1953, hade icke förlängts, och de likaså tillfälliga bestämmelserna angående varulagervärderingen hade aldrig tillämpats. En förlängning av bestämmelserna om begränsning av avskrivningsrätten vore därför uppenbarligen inte förenlig med de tidigare uttalade intentionerna. Inte heller finansministerns resonemang, att man borde se till lagstiftningens *syfte*, vilket vore av konjunkturpolitisk art, kunde anses hållbart. Konjunkturläget vore nu i väsentliga avseenden ett annat än när lagstiftningen genomfördes. Den kraftigt inflationsartade överkonjunkturen, som präglade tiden kring årsskiftet 1951/52, hade efterträts av samhällsekonomiskt lugnare förhållanden. Detta avspeglades i viss mån i de i senaste konjunkturrapport redovisade undersökningarna rörande investe-

ringsviljan inom industrien, vilka av konjunkturinstitutet sammanfattats såsom visande en oförändrad nivå för byggnadsinvesteringarna och någon minskning för investeringarna i maskiner och transportmedel. Enligt en enig uppfattning vore dagsläget snarare det, att kostnadspressande rationaliseringar inom industrien vore utomordentligt nödvändiga och reserver att möta en eventuell konjunktur recess i hög grad önskvärda. För att främja *dessa* syften vore en fortsatt begränsad avskrivningsrätt icke ändamålsenlig. De konjunkturpolitiska skälen talade därför enligt motionärernas mening icke *för* utan *mot* en förlängning av lagstiftningen.

Motionärerna delade vidare den mening, som framförts av reservanterna i företagsbeskattningskommittén, att den omständigheten att de kreditrestriktioner, som infördes i början av 1952, alltjämt vore i kraft, inte kunde utgöra tillräckliga skäl för en fortsatt begränsning av avskrivningsrätten. Det avgörande borde, såsom reservanterna framhållit, vara om ett återställande av den fria avskrivningsrätten på något sätt skulle äventyra syftet med den restriktiva kreditpolitiken, vilket icke kunde anses vara fallet. Reservanternas påpekande att affärsbankernas utlåning under 1953 varit i stort sett stabiliserad och att det vore påfallande att någon mera utpräglad efterfrågan på nya och ökade krediter icke föreläge från näringslivets sida, hade bekräftats av nyligen offentliggjorda uppgifter. Reservanternas slutsats, att under sådana omständigheter kreditrestriktionernas bibehållande på detta område snarast finge ses som en beredskapsåtgärd, som inte torde behöva något komplement i skattelagstiftningen, ansågo motionärerna riktigt.

Vad vidare anginge departementschefens motivering att statsmakterna borde avvakta resultatet av företagsbeskattningskommitténs utredning och att en återgång till fri avskrivningsrätt för år 1954 skulle leda till en befarad diskontinuitet med hänsyn till att nya regler skulle kunna beslutas vid 1955 års riksdag att gälla fr. o. m. 1956 års taxering, kunde den knappast anses vara av sådan styrka, att den borde vara avgörande. Såsom framhållits av såväl reservanterna som flera remissinstanser komme ju en diskontinuitet under alla förhållanden att uppstå så framt statsmakterna inte beslutade permanenta avskrivningsregler med just den utformning som de gällande tillfälliga reglerna fått.

Begränsningen av avskrivningsrätten hade inte motiverats med fiskaliska hänsyn. De konjunkturpolitiska skäl, som åberopats vid begränsningens genomförande, kunde som motionärerna framhållit inte längre anföras. Syftet att lämna företagens konsolideringsmöjligheter i en påfrestande tid obeskurna till gagn för näringslivets konkurrenskraft och möjligheterna att trygga sysselsättningen borde i sista hand vara avgörande. Motionärerna ansågo även, att de i den tillfälliga lagstiftningen intagna bestämmelserna om inskränkningar i rätten att göra avsättning till pensionsstiftelser och investeringsfonder borde upphävas.

I de likalydande motionerna I: 322 och II: 441 har motionärerna inledningsvis framhållit, att en fortsatt begränsning av den fria av-

skrivningsrätten och av rätten till avdrag för avsättning till stiftelser och fonder skulle strida mot tidigare utfästelser från statsmakternas sida.

I detta avseende har anförts bl. a. att i 1952 års proposition de föreslagna skatteskräpande bestämmelserna förklarats vara »avsedda att gälla under samma tid som bestämmelserna om investeringsavgift och varulagervärdering». Bevillningsutskottet hade understrukit, att det här gällde »bestämmelser av rent tillfällig karaktär». Departementschefen hävdade nu, att dessa uttalanden, som uppenbarligen måste vara tillkomna i anledning av statsmakternas utfästelser från år 1947, allenast skulle innebära »ett konstaterande av att begränsningen i avskrivningsrätten vid nämnda tillfälle föreslogs skola gälla för beskattningsåren 1952 och 1953». Om det uttryckligen vid framläggande av förslag till en skatteskräpande bestämmelse förklarats, att skärpningen i fråga vore avsedd att gälla under samma tid som en annan extraordinär och likaledes av konjunkturpolitiska skäl betingad pålaga — bestämmelserna om investeringsavgift — alltså under vissa preciserade beskattningsår och det uppenbarligen vore fråga om att på detta sätt markera, att avsikten inte vore att rygga en tidigare utfästelse, borde det väl inte rimligen sedermera kunna göras gällande, att man rätteligen avsett att skatteskräpningen eventuellt skulle bli bestående även under därpå följande år.

Motionärerna har även riktat kritik mot förslaget ur taxerings- och uppbördssynpunkt samt i det avseendet framhållit bl. a. följande. Om de provisoriska reglerna skulle utbytas mot permanenta bestämmelser, innebärande exempelvis rätt till avskrivning med annan procentsats än 20 eller en sådan omläggning av avskrivningsförfarandet, att avskrivningarna skulle beräknas på bokförda värdet i stället för på anskaffningskostnaden, skulle enligt motionärernas mening tillämpningen av fri avskrivning året närmast före ikraftträdandet av de nya bestämmelserna säkerligen underlätta övergången. Att däremot övergå från ett bundet avskrivningssystem till ett annat sådant måste befaras medföra komplicerade och svårkontrollerade redovisningar. Beträffande skatteuppbörden hade i andra sammanhang från statsmakternas sida understrukits angelägenheten av att den preliminära skatten så nära som möjligt anslöte sig till den slutliga och vittgående åtgärder för tillgodoseende av detta syfte hade vidtagits. Men i hur många fall komme en preliminär skatt, debiterad å en enligt nu gällande bestämmelser beräknad inkomst, att ens tillnärmelsevis överensstämma med en slutlig skatt, debiterad å inkomst, som beräknades efter måhända helt andra grunder i de väsentliga avseenden, kommittén hade att ompröva och som till äventyrs helt eller delvis utbyttes mot en skatt å utgifterna?

Det vore emellertid ingalunda enbart ur uppbördssynpunkt, som en övergång till nya och måhända väsentligt ändrade beskattningsregler redan och med ingången av beskattningsåret 1955 vore ägnad att väcka betänkligheter. Ändringar i företagsbeskattningen föranledde regelmässigt den olägenheten, att upprättandet av affärsmässigt användbara kalkyler särskilt rörande mera betydande investeringar och planerade industriella omlägg-

ningar försvårades och till och med omöjliggjordes. Dessa olägenheter skulle ytterligare accentueras, om övergången till en väsentligt omlagd företagsbeskattning skulle ske enligt de av finansministern uppdragna riktlinjerna.

Företagsbeskattningskommittén hade ännu inte tagit ställning till frågan om de framtida avskrivningsreglernas utformning, då kommittén avlät den skrivelse på vilken propositionen i huvudsak grundades. Frågan om de framtida avskrivningsreglernas utformning hade således icke kunnat belysas i ett remissförfarande. Den hade ej heller kunnat bearbetas i Kungl. Maj:ts kansli. Varken riksdagen eller dess bevillningsutskott hade haft tillfälle att därom uttala någon som helst mening. Under sådana förhållanden kunde det icke betecknas som formalism att med eftertryck hävda det olämpliga i att som motiv för en provisorisk begränsning i en lagfäst rätt anföra tänkta bestämmelser i en förutskickad lagstiftning till vars definitiva utformning icke ens preliminära förslag föreläge. Principen att den bevillning riksdagen åtog sig gällde för det avsedda statsregleringsåret men inte längre vore vederligt inte övergiven, ej heller principen att ett förslag till lag skulle av riksdagen prövas sedan det framlagts, och inte ett eller annat år dessförinnan.

Motionärerna har vidare anfört, att i den avgörande frågan — den konjunkturpolitiska — propositionens ståndpunkt kunde anses summerad i påståendet att det »skulle te sig föga konsekvent, att lämna avsevärda krediter i form av beskattningsuppskov i ett läge då allmänna kreditrestriktioner uppehållas». Den, som rekommenderade allmänt verkande åtgärder av i egentlig mening penningpolitisk natur i kombination med återhållsamhet också i de offentliga investeringarna, hade inte skäl att se förslaget till avskrivningsbegränsning i »kreditrestriktionernas» ljus. Erfarenheter från utlandet gäve klart vid handen att en restriktiv centralbankspolitik, rörlig ränta och stram statlig utgiftspolitik icke endast onödiggjorde särskilda ingrepp mot företagens reserver utan även skapade utrymme för skattelättnader med direkt syfte att befordra snabbt förbättrade förutsättningar för produktionen. På senare tid gjorda inlägg i debatten om den fria avskrivningsrätten syntes på ett övertygande sätt ha visat, att ett företag för att kunna möta även förhållandevis obetydliga försämringar i priser och avsättningsmöjligheter ofrånkomligt måste ha betydande reserver. Detta betydde att om man vore beredd att även i praktiken vidhålla den i olika sammanhang och från olika håll framförda tesen att första försvarslinjen mot arbetslöshet ginge i företagen, så måste man också vara beredd att driva en skattepolitik som inte i accelererad takt förvandlade arbetsplatsernas reserver till löpande statsinkomster. Särskilt måste detta gälla i ett läge där man trots »den väl hävdade högkonjunkturen» inte kunde bortse från riskerna för måhända till vissa branscher begränsade men därför inte obetydliga påfrestningar. Att den internationella konkurrensen hårdnade kunde direkt avläsas ur tillgängliga uppgifter om orderstockar och orderingång. I en hårdnande konkurrens hade vi en möjlighet att försvara och förbättra vår ställning. Vi måste fortsätta att rationalisera och effektivisera vår produktiva utrustning. Detta

förutsatte oundgängligen investeringar. Någon benägenhet för överinvestering kunde inte påvisas — under alla förhållanden inte inom den enskilda sektorn. Under dessa förhållanden föreläge inga skäl att genom ingripanden mot reserverna i företagen på ett måhända ödesdigert sätt begränsa möjligheterna för reinvesteringar och behövliga nyinvesteringar. Vad det gällde vore till slut att bästa tänkbara möjligheter måste stå till arbetslivets förfogande. Det gällde i sista hand de arbetandes säkra och goda inkomst.

Med hänsyn till de tungt vägande invändningar, som i olika sammanhang anförts mot en förlängning av de år 1952 införda begränsningarna av avskrivningsrätten, framstode det som särskilt anmärkningsvärt, att det föreliggande förslaget icke blott innebure förlängning av denna skatteskräpning utan en icke oväsentlig ytterligare skatteskräpning. Finansministern vitsordade, att så vore fallet, men avvisade anmärkningen med en synpunkt, vars verkliga innebörd syntes vara, att han icke ansåge den år 1952 i strid mot statsmakternas tidigare utfästelser införda »tillfälliga» skatteskräpningen ha varit tillräckligt hård. Med ett dylikt resonemang kunde man försvara praktiskt taget obegränsade skatteskräpningar. Man borde dock rimligen kunna begära, att någon gräns sattes för skatteanspråken och att åtminstone icke någon ytterligare skatteskräpning genomdrevs i nuvarande läge, vilket enligt vad finansministern själv vitsordade karakteriserades av *ökad* stabilitet. I enlighet härmed syntes den ändringen i förslaget under alla förhållanden böra vidtagas, att begränsningen av avdragsrätten liksom hittills icke komme att avse andra inventarier än sådana, som anskaffats under de två senaste beskattningsåren, och att alltså anskaffningar under beskattningsåret 1952 fritt finge avskrivas, liksom de, vilka skett tidigare.

Beträffande inskränkningen i avdragsrätten för avsättning till pensionsstiftelse anförde finansministern, att kritik riktats mot de nuvarande begränsande reglerna såsom i viss mån otillräckliga från de synpunkter, som föranlett deras uppställande. Eftersom inga upplysningar lämnades om varpå kritiken skulle stödja sig, vore finansministerns åberopande av denna kritik föga övertygande. Den omständigheten, att frågan om pensionsstiftelserna omprövades av företagsbeskattningskommittén, syntes med större skäl kunna åberopas för bibehållande tills vidare av de permanenta beskattningsbestämmelserna än för en förlängning av en »tillfällig» lagstiftning. Det funnes under nuvarande förhållanden, då pensionstanken alltmer trängde igenom, alls ingen anledning förhindra företagen att, i den mån rörelsens lönsamhet det medgäve, säkerställa infriandet av pensionsutfästelser i sådan utsträckning, att kostnaderna för detta ändamål under inträffande lågkonjunktur skulle kunna nedbringas.

Vad slutligen anginge de begränsade möjligheter den permanenta lagstiftningen beredde företagen att verkställa avdrag för avsättningar till investeringsfonder, vore det, på sätt arbetsmarknadsstyrelsen framhållit, utan tveivel önskvärt, att den investeringsreserv inom näringslivets privata sektor, som investeringsfonderna utgjorde, bibehölles och förstärktes.

Utskottets yttrande.

I den förevarande propositionen nr 17 har framlagts förslag om en fortsatt begränsning av möjligheterna för företagare att vidtaga vinstreglerande dispositioner. Den föreslagna begränsningen skall gälla vid 1955 års taxering och har huvudsakligen samma innebörd som den inskränkning i nämnda avseende som enligt riksdagens beslut år 1952 gällt beträffande beskattningsåren 1952 och 1953. Sålunda förordas en inskränkning i rätten till fri avskrivning å maskiner och andra inventarier anskaffade under beskattningsåren 1952—1954. Likaså skall den nu gällande begränsningen i fråga om avdrag för avsättning till pensions- och andra personalstiftelser gälla beskattningsåret 1954. Slutligen skall enligt förslaget avsättning till annan investeringsfond än s. k. eldsvådefond och särskild investeringsfond för ersättande av avyttrat fartyg icke medges vid nästa års taxering. De i 1952 års förordning medgivna lättnaderna i begränsningen av avskrivningsmöjligheterna för speciella fall har sin motsvarighet i det framlagda förslaget.

Till grund för propositionsförslaget ligger en av företagsbeskattningskommittén den 29 september 1953 dagtecknad skrivelse i ämnet. I skrivelserna har kommittén, under erinran om de åtgärder av penningpolitisk och skattepolitisk natur, som under de senaste åren vidtagits som ett led i strävandena att upprätthålla samhällsekonomisk balans, ifrågasatt huruvida gällande begränsning i företagets rätt att vidtaga vinstreglerande dispositioner borde gälla för ytterligare ett år. Kommittén, som räknade med att framlägga sitt utredningsresultat under år 1954, har därvid inledningsvis framhållit, att en återgång till de friare reglerna skulle medföra ett mindre önskvärt alternerande mellan helt olikartade avskrivningsmetoder under en ganska begränsad tidsperiod för den händelse de blivande permanenta avskrivningsreglerna skulle ges en mera restriktiv utformning än kommunalskattelagens nuvarande bestämmelser. Vidare har kommittén starkt understrukit de nu gällande inskränkande bestämmelsernas nära samband med den restriktiva kreditpolitik som fördes. Därest upprätthållandet av en sådan kreditpolitik befundes nödvändig även under år 1954 vore det angeläget tillse att skattelagstiftningen erhöle en sådan anpassning att syftet med nämnda politik icke äventyrades.

I propositionen har departementschefen, som funnit starka skäl tala för en begränsning i avskrivningsrätten även under år 1954, särskilt understrukit att läget påkallade en fortsatt stram kreditgivning och att ett bibehållande av kreditrestriktionerna under år 1954 utgjorde ett i och för sig tillräckligt skäl för en fortsatt begränsning i möjligheterna till vinstreglerande dispositioner. Enligt departementschefens mening skulle det te sig föga konsekvent att lämna avsevärda krediter i form av beskattningsupp-skov i ett läge då allmänna kreditrestriktioner upprätthölls. Departementschefen har även funnit det önskvärt, att nu gällande provisoriska bestämmelser icke ändrades innan företagsbeskattningskommittén slutfört sitt utredningsuppdrag och man tagit ställning till dess förslag.

I de föreliggande motionerna har yrkats avslag på förevarande proposition. Rörande de skäl som i motionerna åberopats till stöd för avslagsyrkandet får utskottet hänvisa till den tidigare lämnade redogörelsen för motionernas huvudsakliga innehåll. Här må endast framhållas, att i motionerna gjorts gällande att propositionsförslaget icke stode i överensstämmelse med tidigare utfästelser vid genomförandet av såväl 1947 års statskattereform — då bolagsbeskattningen skärptes — som 1952 års lagstiftning angående begränsningen i avskrivningsrätten m. m., att vad i propositionen anförts om önskvärldheten att undvika ett alternerande mellan olika avskrivningsmetoder ävensom sambandet över huvud med företagsbeskattningens kommande utformning — varom för närvarande intet vore bekant — icke innebure någon bärande motivering för det framlagda förslaget, att detsamma medförde en ytterligare skatteskärpning för företagen samt att i nuvarande ekonomiska läge, med hänsyn till investeringsverksamhetens inriktning och efterfrågan på krediter från företagens sida, behov icke föreläge av en lagstiftning sådan som den föreslagna. Därjämte har i motionerna framhållits önskvärldheten av att möjligheten till stiftelse- och fondavsättningar icke beskures.

Utskottet vill erinra om att de permanenta beskattningsreglerna inrymmer vidsträckta möjligheter för företagen att disponera över vilka vinster som för visst år skall redovisas till beskattning. Genom vinstreglerande dispositioner kan sålunda företagsvinsten till avsevärd del kvarhållas inom företagen och användas i rörelsen. Företagen kan på detta sätt i mer eller mindre mån göra sig oberoende av den allmänna kreditmarknaden vid finansieringen av nyinvesteringar. För utskottet, som har den uppfattningen att upprätthållandet av den samhällsekonomiska balansen i väsentlig mån måste ske genom kontroll av investeringssidan inom den enskilda företagssektorn av näringslivet, ter det sig därför naturligt anse, att beskattningsreglernas utformning bör — med iakttagande av rimliga konsolideringskrav från näringslivets sida — anpassas till de restriktioner på kreditväsendets område, som på senare tid upprätthållits i syfte att åvägabringa en ur samhällets synpunkt önskvärd begränsning av investeringarna. Detta förhållande var avgörande för ståndpunktstagandet vid genomförandet år 1952 av inskränkningarna i rätten till vinstreglerande dispositioner. Utskottet har vid sitt ställningstagande till det föreliggande propositionsförslaget funnit det väsentligt att beakta, att det ekonomiska läget fortfarande påkallar inskrifande från det allmännas sida genom upprätthållandet av en stram kreditpolitik. Utifrån sin allmänna uppfattning om behovet och önskvärldheten av en anpassning av beskattningsreglerna i förevarande avseende till den kreditpolitik som upprätthålles, finner utskottet sålunda alltjämt skäl föreligga för att begränsa rätten att vidtaga vinstreglerande dispositioner. Utskottet finner en sådan åtgärd motiverad även ur den synpunkten att förslag rörande företagsbeskattningens utformning väntas föreligga å sådan tid att man har anledning räkna med ett ställningstagande från riksdagens sida under nästkommande år. Enligt utskottets mening måste det anses

mindre önskvärt att de nuvarande reglerna på området ändras under den begränsade tid, som återstår till dess frågan om företagsbeskattningens anordnande kommer under omprövning. De motionsvis framförda erinringarna mot ett antagande av propositionsförslaget av innebörd att vid övergången till blivande permanenta regler för företagsbeskattningen vissa svårigheter av taxerings- och uppbördsteknisk natur skulle uppkomma, som icke behövde befaras om man vid 1955 års taxering återginge till fri avskrivning, kan utskottet icke finna befogade. Utskottet anser sig ha anledning räkna med att vid övergången från de regler, som föreslås i propositionen, till blivande permanenta bestämmelser de frågor, som äger samband med taxerings- och uppbördsförfarandet, skall kunna lösas på ett tillfredsställande sätt.

Utskottet vill även, såsom anmärkts i kommittéförslaget och understruktits av departementschefen, framhålla att behovet av den i propositionen ifrågasatta beskattningsåtgärden accentueras av den omständigheten att en ansvallning av investeringsvolymen kan befaras bli följderna av såväl investeringsavgiftens upphörande som vetskapen att en omprövning av avskrivningsreglerna snart kommer att ske, vilken utveckling skulle befrämjas om företagen finge möjlighet att fritt avskrivna icke blott 1954 års anskaffningar utan även återstoden av det under åren 1952 och 1953 icke utnyttjade avskrivningsunderlaget.

Utskottet kan icke finna, att en förlängning av de nuvarande inskränkande bestämmelserna under ett år skulle strida mot tidigare ståndpunktstaganden i fråga om företagsbeskattningens utformning. Såsom utskottet i andra sammanhang haft anledning framhålla kan en av rådande samhälls-ekonomiska förhållanden betingad avvikelse från innehållet i de permanenta beskattningsreglerna få anses motiverad. Utskottet kan för sin del icke heller finna att en förlängning av de ifrågavarande bestämmelserna under ytterligare ett år skulle stå i strid mot givna utfästelser i samband med bestämmelsernas tillkomst. Av propositionen framgår också att någon allvarligare kritik i förevarande avseende icke framkommit från de i ärendet hörda remissmyndigheterna.

Utskottet vill slutligen med anledning av vad som till stöd för yrkandet om avslag på propositionen anförts därom, att de föreslagna bestämmelserna skulle medföra en ytterligare skärpt beskattning av företagen, framhålla, att enligt de i propositionen gjorda beräkningarna, mot vilka några invändningar icke framkommit, skatten på 1954 års inkomst vid en fortsatt begränsning i avskrivningsrätten rent uppskattningsvis kunde beräknas bli ca 150 miljoner kronor högre än om fri avskrivningsrätt komme att medgivas. Vid genomförandet av 1952 års lagstiftning beräknades ökningen till ca 250 miljoner kronor på inkomsten under 1952 och ca 200 miljoner kronor på inkomsten under 1953. Utskottet är givetvis medvetet om svårigheten att verkställa mera exakta beräkningar angående skatteutfallet, men vill — med beaktande av dessa svårigheter samt av att beloppen för åren 1952 och 1953 torde vara väl högt beräknade — framhålla, att det föreliggande

materialet synes utvisa, att den framförda kritiken torde vara överdriven. Utskottet är väl medvetet om att ett utsträckande i tiden av ifrågavarande inskränkande bestämmelser får mera kännbara verkningar allteftersom företagen tar sitt fria avskrivningsunderlag i anspråk. Det måste dock framhållas att verkningarna av en fortsatt begränsning kan variera i de enskilda fallen — ett förhållande som även förelåg vid genomförandet av 1952 års lagstiftning — liksom givetvis även att den samlade effekten av en begränsning i avskrivningsmöjligheterna för beskattningsåren 1952—1954 icke går att med större säkerhet på förhand bedöma. Utskottet vill även tillägga att det synes med fog kunna göras gällande att man här har att taga hänsyn mer till den samlade effekten av de inskränkande bestämmelserna än till verkningarna för ett enda beskattningsår. Vad som i förevarande ärende är ur företagens synpunkt väsentligt, är att genom de föreslagna bestämmelserna företagets möjligheter till konsolidering icke otillbörligt inskränkes. Enligt utskottets mening synes någon kritik i det hänseendet icke med fog kunna anföras mot det föreliggande förslaget.

Utskottet tillstyrker på anförda skäl en lagstiftning om fortsatt tillämpning vid 1955 års taxering av den tillfälliga begränsningen av företagets möjligheter till vinstreglerande dispositioner. Detta innebär att utskottet avstyrker de i ämnet väckta motionerna I: 110 och II: 139 samt I: 322 och II: 441, sistnämnda motioner i vad desamma innefattar avslag på propositionen.

Såsom inledningsvis anförts är det föreliggande förslaget av i huvudsak samma sakliga innebörd som nu gällande bestämmelser i ämnet. Sålunda skall vid 1955 års taxering avskrivning å maskiner och andra inventarier, anskaffade under beskattningsåren 1952—1954 få ske med 20 procent av anskaffningsvärdet. I de likalydande motionerna I:322 och II: 441 har — jämte yrkande om avslag å propositionen — framställts alternativt yrkande om en uppmjukning av de föreslagna bestämmelserna av innebörd att begränsningen i rätten till fri avskrivning skall gälla endast beskattningsåren 1953 och 1954 och att sålunda anskaffningar under beskattningsåret 1952 skall få fritt avskrivas i likhet med vad som i den nuvarande lagstiftningen gäller för anskaffningar under år 1951 och tidigare år. Till stöd för detta yrkande har anförts, att de föreslagna avskrivningsreglerna innebure en skatteskärpning och att i nuvarande läge, som kännetecknades av ökad stabilitet, en uppmjukning av angiven innebörd vore påkallad.

Den av motionärerna föreslagna uppmjukningen innebär att vid 1955 års taxering avskrivning skulle tillåtas, förutom med 20 procent av värdet å maskiner och andra inventarier anskaffade under ettvar av beskattningsåren 1952—1954, med ytterligare 40 procent av 1952 års anskaffningar. Med sin tidigare redovisade uppfattning att en årlig avskrivning av 20 procent i nuvarande läge torde få anses innebära en fullt tillräcklig avskrivningsmöjlighet finner utskottet den av motionärerna föreslagna uppmjukningen knappast påkallad. Med hänsyn jämväl till att de inskränkande bestämmel-

serna rörande avskrivningsrätten såväl i den gällande lagstiftningen som i det föreliggande förslaget givits en ganska försiktig utformning, anser sig utskottet icke böra tillstyrka den i förevarande motioner yrkade uppmjukningen. Därvid vill utskottet jämväl erinra om att några inskränkningar i rätten till fri lagervärdering icke för närvarande gäller. Utskottet avstyrker i enlighet härmed motionerna I: 322 och II: 441 jämväl i vad avser utformningen av avskrivningsreglerna.

Rörande de i propositionen föreslagna begränsningarna av rätten till avdrag för avsättning till pensions- och andra personalstiftelser samt för avsättning till investeringsfonder vill utskottet erinra om att riksdagen vid antagandet av 1952 års lagstiftning avsåg motionsvis framställda yrkanden om att här omförmälda begränsningar icke måtte införas. Med hänsyn härtill och till vad departementschefen i föreliggande proposition anfört till stöd för förslaget att begränsa rätten till stiftelse- och fondavsättningar tillstyrker utskottet propositionen i denna del.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

1) att riksdagen måtte, med bifall till Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 17 samt med avslag å de likalydande motionerna I: 110 av herr Lindblom m. fl. och II: 139 av herr Ohlin m. fl. ävensom de likalydande motionerna I: 322 av herr Ewerlöf m. fl. och II: 441 av herr Hjalmarson m. fl., sistnämnda motioner i vad avser yrkandet om avslag å propositionen, antaga det vid propositionen fogade förslaget till förordning om begränsning av rätten till fri avskrivning å maskiner och andra inventarier vid 1955 års inkomsttaxering, m. m.; samt

2) att de likalydande motionerna I: 322 av herr Ewerlöf m. fl. och II: 441 av herr Hjalmarson m. fl., i vad avser yrkandet om vissa ändringar i det med propositionen framlagda författningsförslaget, måtte av riksdagen lämnas utan åtgärd.

Stockholm den 11 februari 1954.

På bevillningsutskottets vägnar:

ADOLV OLSSON.

Närvarande:

från första kammaren: herrar Sjödahl, Heüman, Gustaf Elofsson, Velande, Söderquist, Niklasson, Einar Eriksson, Damström, Snygg och Anders Johansson*; samt

från andra kammaren: herrar Olsson i Gävle, Kristensson i Osby, Orgård, Sjölin, Brandt, Strandh*, Kärrlander, Henriksson, Vigelsbo och Nilsson i Svalöv.

* Icke närvarit vid justering av betänkandet.

Reservationer:

I) av herrar *Velander, Söderquist, Anders Johansson, Kristensson* i Osby, *Sjölin, Strandh* och *Nilsson* i Svalöv, vilka under återopande av innehållet i de i ämnet väckta motionerna ansett, att utskottet bort hemställa,

att riksdagen måtte, med bifall till de likalydande motionerna I: 110 av herr Lindblom m. fl. och II: 139 av herr Ohlin m. fl. samt de likalydande motionerna I: 322 av herr Ewerlöf m. fl. och II: 441 av herr Hjalmarson m. fl., avslå Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 17.

II) av herrar *Velander, Söderquist, Anders Johansson, Kristensson* i Osby, *Sjölin, Strandh* och *Nilsson* i Svalöv, vilka, därest förevarande proposition icke skulle av riksdagen avslås, under återopande av innehållet i de likalydande motionerna I: 322 och II: 441 ansett, att utskottet bort hemställa,

att riksdagen måtte, med förklarande att Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 17 icke kunnat av riksdagen oförändrad antagas samt med bifall till de likalydande motionerna I: 322 av herr Ewerlöf m. fl. och II: 441 av herr Hjalmarson m. fl., i vad avser yrkandet om vissa ändringar i det föreliggande författningsförslaget, antaga det vid propositionen fogade förslaget till förordning om begränsning av rätten till fri avskrivning å maskiner och andra inventarier vid 1955 års inkomsttaxering, m. m., med de ändringar, att 2, 3 och 6 §§ erhåller nedan angiven lydelse.

2 §.

Under beskattningsåret 1954 må avdrag för värdeminskning å inventarier, som anskaffats under beskattningsåren 1953 eller 1954, åtnjutas med högst tjugu procent för år räknat av inventariernas anskaffningsvärde.

Föreligger beträffande inventarier, anskaffade under beskattningsåret 1953, sådant fall, att avdrag — — — enligt denna förordning.

Vad i första — — — anskaffats.

Har skattskyldig under beskattningsåret 1953 icke tillgodofört sig — — — beskattningsåret 1954.

3 §.

Har skattskyldig — — — före ingången av beskattningsåret 1953, eller har — — — skattepliktiga intäkten.

Åtnjuter skattskyldig — — — under beskattningsåret.

Om skattskyldig — — — anskaffningskostnaden.

6 §.

Ådagalägger skattskyldig, att värdet å inventarier, som anskaffats under beskattningsåren 1953 eller 1954, nedgått — — — större avdrag.

Ha inventarier, som anskaffats under beskattningsåren 1953 eller 1954, avyttrats — — — tillämpning.